
I. A. Krylov: Jeklo

In končno imamo pesnitve, n. pr. lirske, katerih idejno vsebino je težko ali celo nemogoče prevesti v oblike, doumljive človeškemu razumu, in vendar je njih estetsko učinkovanje čim najkrepkejše. Simbolni znaki poezije, ki jedva nakazujejo kako določeno misel, in pomenijo lahko vsakemu vse, stih, ki zvone, kot da bi se lahna roka dotikala ubranih strun, razvežejo in razganejo to, kar «nosi vsakdo v srcu». (Konec prih.)

I. A. Krylov / Jeklo

Jeklene sablje ostro klino
v železno šaro so bili zagnali,
ponesli z njo so jo v starino,
in tam zastonj so kmetu jo prodali.

V domislih kmet pač velik ni,
za jeklo delo brž dobi:
Nasadil ga je na ročaj,
za čevlje liče lupit hodil z njim je v gaj,
doma pa cepil luči si je iz goli;
zdaj veje rezal je za plot in vrbje mlado,
in zdaj natiče obtesaval za v ogrado.
Tako še leto ni preteklo,
je rjavo, skrhanost postalo jeklo,
in deca jezdi že na njem
po hiši tja in sem.

Zdaj jež, ki v hiši ležal pod klopjo je,
kamor i klino vrgli so nekoč,
obrnil se do jekla je rekoč:
— «Povej, komu podobno je življenje tvoje?
Če res je, kar ljudjé,
na glas o tebi govoré
te ni-li sram, da luči cepiš, dragi moj,
ter da natiče sekajo s teboj,
in slednjič deci za igračo te dadé?»
— «Jaz bilo bi sovragu strah v rokah vojščaka,
a darovano hiši tej, se pridim;
tu delo moje je le nizka tlaka.
A mar sem jaz svobodno? —
Ne, mene ni sram, a sramoto v tistem vidim,
ki ni umel, k čemu sem godno.»

(Iz ruščine preložil B. Vdovič.)
